

snad ještě víc než zpráva samotná. Jako profesionální fyzikář a amatérský lovec záhad byl tady ve svém živlu.

„Pane učiteli, jak je možné, že znají moje jméno?“ zeptala se tichým hlasem Hektorka.

„Zdá se, že naši vesmírní sousedé umějí používat nějaký velmi rychlý způsob získávání informací,“ uvažoval profesor nahlas. „Jsou očividně velice inteligentní a jejich věda musí být na mnohem vyšší úrovni, než jaké jsme kdy dosáhli my. Ááá, tolik bych si přál poznat se s nimi osobně a porovnat své teorie s jejich znalostmi!“

Protože pan učitel usoudil, že by paní ředitelka neměla radost, kdyby věděla, že tahají na půdu školy nějaké ufo-ní záležitosti, řekl Hektorce, ať za ním v šest hodin přijde do jeho domácí vědecké laboratoře, kde zrcátko podrobí pečlivému zkoumání.

Hektorka pak odešla domů, ale dlouho se tam nezdržela. Vzala si jenom housle a svačinu z lednice a vyrazila jako každý týden na hodinu. Paní učitelka ji několikrát pokárala, že se dneska málo soustředí a nedodržuje správně pomlky.

Když dohrála poslední etudu, nevrátila se domů jako obvykle, ale zamířila podle profesorova popisu cesty do jeho laboratoře, na níž si vždycky tolik zakládal. On už tam na ni čekal s množstvím nachystaných měřicích nástrojů.

Profesor bez dlouhého otálení přistoupil rovnou k věci. Nejprve zrcátko zvážil na starých rovnoramenných vahách, které si schovával ještě z dob svých studentských

